

uddannet i 4 Maaneber, men dette er vist ikke practisk. Alligevel have de ærede Medlemmer ordnet det saaledes, at med de Svæsker, som senere skulle holdes hvert andet Aar, vil Uddannelsesfestiden for Mandstabet efter deres Forslag blive 8 Maaneber, idet de nemlig i de senere Aar ville have Mandstabet indkaldt i Alt i 120 Dage. Det er altsaa i det Hele 240 Dage eller 8 Maaneber, hvori de ville have Mandstabet til Tjeneste, og see vi nu hen til Krigsministerens Forslag, navnlig saaledes som det foreligger efter de Modificationer, der ere foreslaaede dertil, saa er hele Uddannelsesfestiden for Infanteristen 10 Maaneber. Det er altsaa denne Forskjel mellem 8 og 10 Maaneber hos Infanteristen, som der er Tale om, kun at de Herrer ville give Mandstabet dets Uddannelse paa en meget mindre god og sikker Maade end Krigsministeren. Man vil let indsee, at den Besparelse, som derigjennem vil kunne fremkomme, er altfor ubetydelig til paa nogen Maade at kunne gjøre Udslaget i den hele Beregning. Dertil kommer, at dersom jeg har forstaaet de ærede Medlemmer rigtigt, er det ingenlunde deres Mening at blive staaende ved de Betalingsfatter for de Menige, som Krigsministeren har foreslaaet, men efter hvad det ærede Medlem, der førte Ordet, nu udtalte, har jeg Grund til at antage, at man vil foreslaae en ikke ganske ringe Forhøielse i Lønningssatterne for de Menige. Derved vil altsaa den hele Besparelse, der vindes ved at indskrænke Uddannelsesfestiden fra 10 til 8 Maaneber, blive endnu mindre, samtibig med at man forlanger, at Manden, efterat han har været inde til den første Uddannelse, skal 4 Gange indkaldes en Maaned ad Gangen, lige indtil det 8de Tjenesteaar, hvilket ogsaa vil volde Udgifter til Marschpenge frem og tilbage og saa fremdeles, saa at det sandelig vil blive en meget ringe Besparelse. Den tredie Maade, som jeg nævnte, hvorpaa man kunde tilvejebringe Besparelse, var at betale Slettere; man kan jo lønne de Mænd Slettere, som man bruger. Dette har jeg allerede berørt med Hensyn til Mandstabet, og jeg maa sige til, at jeg tvivler paa, at de ærede Medlemmer tænke paa gennem Nedfattelse af Lønningerne til Officererne og Underofficererne at opnaae nogen Besparelse, der kan have No-

get at betyde. Saaledes komme vi altsaa til, at de Herrer's Forslag ikke kan antages at betynte nogen af de af mig nævnte tre Maader til at tilvejebringe nogen videre Besparelse paa, og altsaa staaer kun tilbage det, som jeg ogsaa efter Dyringer af det ærede Medlem, der førte Ordet, antager har været de Herrer's Tanke, nemlig at de ville forshyne Hæren Slettere med Befalingsmænd, ville indskrænke Hærens Befalingsmænd meget betydeligt. De ville altsaa, naar de skulle spare circa 700,000 Rb., da Hærens Befalingsmænd koste ca. 1½ Million Rb., indskrænke Antallet af disse til det Halve af, hvad der er foreslaaet, og det maa jeg tilsaae forekomme mig at være noget dristigt. Jeg veed ikke, om det ikke skulde have vildledt de Herrer, at de kun have foreslaaet at holde disse 16 Stambatailloner og saa tænkt sig, at naar vi have disse 16 Stambatailloner og det dertil fornødne Personale af Officerer og Underofficerer, kunne vi ved Hjælp af dem udfolde paa Krigsfod 2 Batailloner af hver Stambataillon. Men dette troer jeg vistnok maa betroe paa en Illusion; thi vi opstille dog ikke disse dobbelte Batailloner for at have dem paa Papiret, men for i mødende Tilfælde at kunne bruge dem mod Fjenden, og Doubleringsbataillonerne maae ligesaa vel føres mod Fjenden som Stambataillonerne; de skulle begge to commanderes og commanderes forsvarligt, og fordi Bataillonen hedder en Doubleringsbataillon, kan den ikke være mindre velforsynet med Befalingsmænd, end naar den hedder Stambataillon. Vilde de Herrer altsaa have, at Stambataillonen paa Krigsfod skal kunne udfolde sig til to Batailloner, maae de allerede paa Fredsod give dem de Befalingsmænd, som høre til for at føre begge Batailloner samtibigt mod Fjenden. Og nu er det min Paa-stand, at det faste Befalingsmandstabs, der hører til for at føre vore Tropper imod Fjenden, paa ingen Maade kan være mindre end det, der er foreslaaet i det os forelagte Lovudkast, naar vi ikke ville handle aldeles usforsvarligt imod Landets Sønner; thi det er for deres Skyld, Befalingsmænd have. Det er, for at de kunne blive førte paa en saadan Maade imod Fjenden, at de kunne tilføie ham Afbræk, at de have de Befalingsmænd, som skulle føre